

Predikan i Kindaholms församling 2015 av Tobias Bäckström

Tacksägelsedagen

”Lovsång”

1 Krön 29:10-14

1 Thess 5:16-24

Luk 17:11-19

Ps: 16, 168, 259, 4

Den här dagen handlar om att inte ta något för givet. Det är ju när vi börjar ta saker för givet och ser det som självklart som vi upphör att förundras. Barn är mästare i att förundras, för dem är allt nytt, de tar inget för givet.

Då och då får vi en påminnelse om att vi inte kan ta något för givet. När vi blir sjuka, när en nära anhörig dör. Då brukar vi vakna till och vi inser att inget kan vi ta för självklart, inte liv och hälsa heller.

De tio spetälska som stannade på avstånd och ropade till Jesus om förbarmande, de befann sig i en fruktansvärd situation. Inte bara att de bar på en obotlig sjukdom, de var i och med sjukdomen också utstötta från samhället. De levde i ett gränsland: de befann sig utanför byn, på gränsen till ödemarken och på gränsen mellan de levande och döda. De höll sig på avstånd från de levandes land som de var skyldiga att göra: en spetälsk fick inte gå närmare en frisk än 200 alnar.

De sa egentligen inte till Jesus vad de ville, de bad bara om förbarmande. Men som vi alla vet: en frisk människa har 1000 önskningar, en sjuk endast en. Jesus förstår att de vill bli friska och skickar dem till prästerna. De hade som uppgift att friskförklara en tidigare spetälsk, om de mot förmodan skulle bli friska igen. Det var de som avgjorde om de skulle få släppas över gränsen in i gemenskapen, in i de levandes land.

Och på vägen dit händer det fantastiska. Deras kroppar blir helade, öppna sår som varat sig i månader läker ihop. När de fortfarande är på väg är de friska, som vem som helst. Häpna tittare de på sig själv och på varandra. Utom sig av lycka inser de att de nu kan flytta hem igen. Bo hos sin familj, släppas in i samhällsgemenskapen. Släppas in i de levandes land.

Vi vet inte om de verkligen gick till prästerna. Kanske de struntade i det och rusade hem till sina familjer. Alla utom en som skyndade tillbaks till Jesus istället, orolig över att han skulle ha hunnit ge sig av.

På vilket sätt handlar den här berättelsen om oss? Inte skulle vi väl vara så gruvligt otacksamma att vi inte skulle kunna bemöda om oss att vända tillbaka och ge Gud och Jesus äran för miraklet som skedde? Varför brydde de sig inte att tacka Jesus?

Det kan ju bero på att de inte kopplade samman helandet med Jesus. När väl den första uppståndelsen lagt sig kanske de började tänka: var det verkligen Jesus som hade botat dem?

Hade han lagt händerna på dem? Nej, de överskred aldrig gränsen. på 200 alnars avstånd hade de stått och ropat till honom. Hade han ens sagt några helande formler? Nej, vad hade Jesus sagt? ”gå och visa er för prästerna.” Kanske han menade att prästerna skulle hela dem? ”Det här klarar inte jag, gå till templet och prästerna istället.” Och, ja var det inte när de närmade sig templet och prästerskapet som helandet skedde?

Så där kan man hålla på och plocka sönder ett Guds mirakel. Många av oss har kanske varit med om upplevelser hur vi blivit räddade, vi har bett Gud om hjälp och sen klarat oss undan på ett osannolikt sätt. Men så börjar vi undra om det inte skulle ha hänt i alla fall? Och hade det gjort det så finns det ju ingen anledning att gå till Gud och tacka.

För att tacksamhet och lovsång ska uppstå hos oss själva och våra liv måste vi koppla samman gåvan med givaren. För att tacka måste det finnas *någon* att tacka. Det är kanske det mest tragiska med en gudlös kultur, det finns ingen att komma till med sin tacksamhet. Vad vill vi göra när vi ser den vackra hösten omkring oss? När vi ser hur det växer på åkrarna? Jo, vi vill naturligtvis tacka. Men tror vi inte på Gud, blir det väldigt irrationellt att tacka. Gåvan måste förknippas med en givare för att vi ska bli tacksamma. Om allt bara är ett slumpens verk som hade hänt i alla fall, och inte ett Guds mirakel, då gör vi som de nio spetälska. Vi går hem igen som om inget särskilt hänt. Utan en givare, ingen gåva, ingen gåva, ingen tacksamhet.

Nog har vi en förmån att vi först får gå till kyrkan, bära fram något av allt detta som vi känner glädje och tacksamhet över och för att tacka Gud för allt det goda som han ger oss.

Det som hände med den tionde spetälske var att för honom hände det *två* mirakel. Först blev han helad, han blev fri från sin sjukdom, han som de tio andra. Och sen vände han tillbaka till Jesus, han vände tillbaka för att ge Gud äran, det var det andra miraklet. Det är som prästen sjunger i prefationen nu under trefaldighetstiden: ”över hela jorden sker under, då människor känner igen honom som din Son vår frälsare”. Det var just detta samariern gjorde: kände igen Jesus som Guds son. Han kopplade samman det som hänt honom med Jesus, han förstod att det inte var en tillfällighet att han blev frisk. Det var inte något som hade hänt, *i alla fall*.

Jag började med att säga att vi inte ska ta något för givet. Nu vill jag sluta med att uppmana dig att ta allt för givet, med betoning just på ordet *givet*. Allt är gåvor, givna till oss. Liv och hälsa, andra människor, skapelse och natur, allt detta får vi ta för givet. De är gåvor och de har en avsändare. De är inte bara tillfälligheter, något som hade hänt i vilket fall. Gud har gett oss detta, låt oss i tacksamhet ta emot det.